

Barcelona, capital de moda

La novena edició del Saló de Moda Gaudí-Home, temporada tardor-hivern 88-89, ha convertit Barcelona durant els primers dies de febrer en la capital de la moda masculina.

DOMÈNEC LIMBERT

En el sentit de les agulles del rellotge . models de: Toni Miró, Pedro Morago, José Tomás i David Valls.

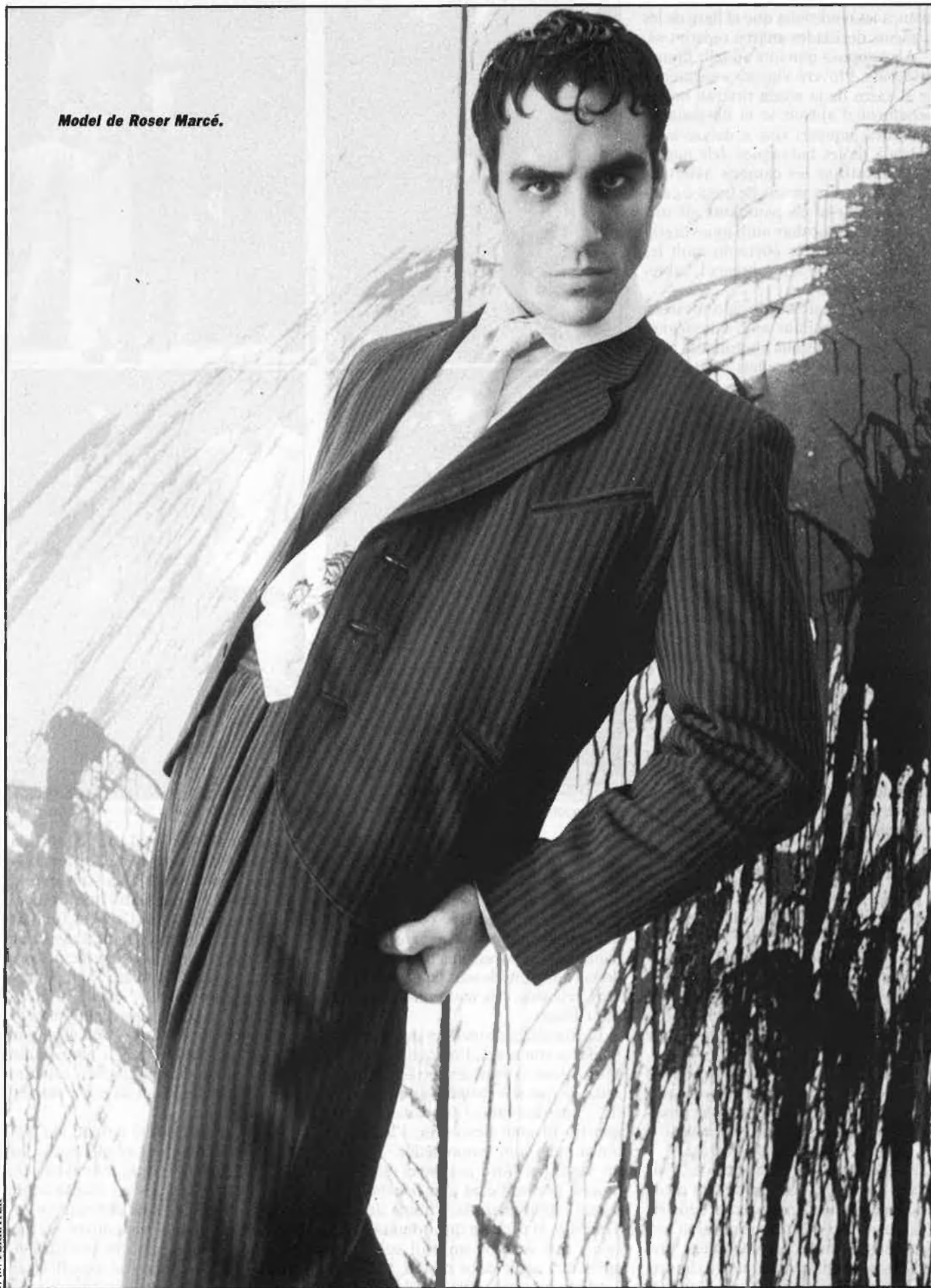
Antoni Robles

El certamen, on han participat 84 expositors, ha estat organitzat per la Fira de Barcelona i l'ajuntament de la ciutat amb la participació del Departament de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat i el Centre de Promoció de Disseny i Moda del Ministeri d'Indústria.

Dins del Saló, i com és ja habitual, han estat presentades una sèrie de col·leccions que, en aquesta ocasió, han protagonitzat Pedro Morago, Roser Marcé, David Valls, Gene Cabaleiro, Toni Miró, José Tomás i el grup de nous creadors compost per Alex Ventura, Fernando Gutiérrez, Rafael Teja, Carlos Motta i Manuel Fernández. La passarel·la, instal·lada al Mercat de les Flors, fou inaugurada per Pedro Morago qui, si bé no va entusiasmar com en altres ocasions, sí que

Model de Roser Marcé.

J. M. FERRATER

avançà les tendències que al llarg de les següents desfilades anaren repetint-se.

Això suposa que tots aquells homes disposats, l'hivern vinent, a enganxar-se al carro de la moda tindran necessàriament d'ajustar-se la llargada de les seues jaquetes fins a deixar-les a l'alçada de les butxaques dels pantalons, substituir les camises habituals pels calentíssims jerseis de llana o caixmir i ajustar-se els pantalons als turmells fent-los acabar amb una voreta. Quant a colors, es portaran molt les combinacions de tons obscurs i, sobretot, els marrons.

Fidel a ell mateix, Morago presentà vestits d'estil militar amb americanes enroscades i colls alts abotonades amb sivelles, botons aparellats i detalls de passamaneria. Tons negres i marrons cremats i alguns apunts en vermell.

La desfilada de Roser Marcé, l'única dona que pujà a la passarel·la del Mercat de les Flors, entusiasma el públic i ens deixà a tots amb la mel a la boca. Romàntica és, segurament, l'adjectiu que qualifica de forma més adient la col·lecció d'aquesta petita però gran dissenyadora. La seua primera eixida amb americanes curtes, d'espatlles arrodonides, i corbates brodades amb motius florals estava plena d'humor i respecte envers un home que vol anar diferent però sense cridar en excés l'atenció.

Els seus pantalons varien i van dels cenyits fins als més amples, reduint, en els dos casos, els plecs. Per a combinar amb els vestits, jerseis de coll alt i camises amb llaçada. Quant a teixits, creps de llana, caixmir i xeviot. Colors bordeus, negres, marrons, verds ampolla i grisos. En els vestits de festa ressaltaren, sobretot, els detalls brodats en espirals de les jaquetes.

David Valls, posseïdor d'un estil que recorda el disseny italià de fa alguns anys, lluí una col·lecció comercial, molt poc atrevida, treballada bàsicament en punt. Formes estructurades en americanes, pantalons llargs fins als turmells o bufats a l'alçada dels genolls en combinació amb grossos mitjons de llana.

Sorprengué, en canvi, l'orquestra i els cors que utilitzà en la seua posada en escena i que interpretaren en directe el «Va Pensiero» de *Nabucco* i el «Kirie» del *Rèquiem* de Mozart.

Del col·lectiu de nous creadors, Fernando Gutiérrez fou, sense cap mena de dubte, el més atractiu en propostes. Els seus vestits marrons resultaren sorprenents. Vestits còmodes, gens pretensiosos, inspirats en la indumentària dels emigrats europeus a la rutilant na-

GALILEA NIN

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

Dalt, models de M. Fernández i Roser Marcé. Baix, models de David, Valls i Toni Miró.

ció nord-americana. Com a fons de la seua col·lecció, «The Mooche», de Duke Ellington.

Després del grup de joves passà Gene Cabaleiro. El gallec començà amb una acceptable entrada, però, quan a penes havien passat uns minuts, acabà desbarrant amb els seus pantalons «Disseny acordió» i els seus particulars vestits i fracs.

L'expectació de les dues darreres desfilades es concentrà, l'últim dia, en Toni Miró i José Tomás. Expectació justificada, ja que si el primer vesteix el polític, l'intel·lectual i el funcionari, el segon ho fa amb l'executiu, l'home de borsa i el *yuppy* emprenedor. Si l'home vestit per Miró pot ser el rei d'una reunió, personificant una elegància racional i interioritzada, l'home de José Tomás és la persona que domina en un saló i que encarna un estil sofisticat, agressiu i segur de si mateix.

Miró, malgrat viure empresonat en

el seu propi estil —tal com ell mateix declara en la seua carpeta de premsa— agrada a tothom. No va sorprendre, però, el tall de bon sastre que atresora i l'ofici que transpira l'acabat final de les seues peces, que és molt d'agrair en els temps que corren. La principal novetat de la seua col·lecció fou la introducció de colors vius, vermells, grocs i granats, en combinació amb els grisos, negres i verdosos. Presentà, com la resta de dissenyadors, americanes curtes, entallades en cintura, espatlles suaus i colls mao tant en teixit com en punt.

José Tomás posà el fermall al Gaudí i, com és habitual en ell, ho va fer amb una col·lecció molt treballada. De les seues propostes, cal ressaltar les seues granotes, tant en pell com en cotó o llana, els pantalons cordats als turmells amb sivelles i els que recorden els tirolesos, que arriben al genoll i van am pitet. □